

ƠN GỌI LINH MỤC VÀ TU SĨ TRONG GIÁO HỘI HÔM NAY

I. MỞ ĐẦU

- **Bối cảnh xã hội và văn hóa hiện đại**
- **Mục tiêu đề tài:** Làm sáng tỏ nền tảng thần học – Kinh Thánh về ơn gọi, cho thấy thực trạng ơn gọi hiện nay, và đề xuất hướng canh tân – phát triển.

II. NỀN TẢNG THẦN HỌC VÀ KINH THÁNH VỀ ƠN GỌI

1. Một sự chọn lựa thần linh, không phải là tuyển dụng nhân sự
2. Ơn gọi là nhiệm mầu tình yêu, không phải vì công trạng
3. Ơn gọi là lời mời gọi đáp lại tình yêu, không phải là nghĩa vụ
4. Tính siêu việt và nhưng không của ơn gọi

III. THỰC TRẠNG ƠN GỌI HÔM NAY

1. Những tín hiệu tích cực

- *Sự tăng trưởng tại Á Châu và Phi Châu*
- *Khát vọng sống đời dâng hiến của giới trẻ*

2. Những thách đố lớn

- *Khủng hoảng căn tính linh mục – tu sĩ*
- *Chủ nghĩa cá nhân – hưởng thụ*
- *Thiếu nâng đỡ từ gia đình và cộng đoàn*

3. Suy giảm số lượng tại nhiều nơi

- *Tình trạng báo động tại Âu – Mỹ*
- *Nhu cầu cấp thiết phải canh tân mục vụ ơn gọi*

4. Tình hình tại Việt Nam: Ổn định nhưng chuyển biến

- a. *Tương đối ổn định nhưng không đồng đều*
- b. *Thách đố từ xã hội hiện đại*
- c. *Thiếu môi trường và sự đồng hành thiêng liêng*
- d. *Tác động từ khủng hoảng trong Giáo Hội toàn cầu*

IV. HƯỚNG CANH TÂN VÀ PHÁT TRIỂN ƠN GỌI

1. Đào sâu căn tính và linh đạo
2. Đồng hành và phân định ơn gọi
3. Tạo môi trường vun trồng ơn gọi
4. Làm chứng bằng đời sống hấp dẫn và chân thực

V. KẾT LUẬN

ƠN GỌI LINH MỤC VÀ TU SĨ TRONG GIÁO HỘI HÔM NAY

LỜI MỞ

Chúng ta đang sống trong một thế giới biến động chưa từng có. Cuộc cách mạng công nghệ số, sự lan rộng của toàn cầu hóa, cùng với làn sóng tục hóa đang làm thay đổi tận căn nền văn hóa nhân loại. Con người ngày nay đang rơi vào một lối sống thực dụng, cá nhân chủ nghĩa và tương đối hóa chân lý. Trong bối cảnh đó, Giáo Hội cũng đang phải đối diện với những thách thức nghiêm trọng: số tín hữu thực hành đạo giảm sút, nhiều người trẻ rời xa Giáo Hội, và đặc biệt là sự khủng hoảng về ơn gọi linh mục và tu sĩ. Tình trạng thiếu hụt ơn gọi tại nhiều giáo phận và dòng tu là một thực tế đang gióng lên hồi chuông cảnh báo. Người trẻ ngày nay khó đáp lại lời mời gọi tận hiến vì nhiều lý do: sự quyến rũ của đời sống tiện nghi, sự thiếu mẫu gương sống động, và cả sự mất phương hướng về căn tính và ý nghĩa cuộc đời.

Tuy nhiên, giữa lòng thế giới đang biến động và bị tục hóa ấy, ơn gọi linh mục và tu sĩ vẫn là một dấu chỉ ngôn sứ và sống động của tình yêu Thiên Chúa dành cho nhân loại. Những con người dám dâng hiến trọn vẹn đời mình cho Thiên Chúa và phục vụ tha nhân là những chứng nhân sống động cho niềm hy vọng và sự hiện diện của Nước Trời. Họ không chỉ thi hành một sứ mạng chức năng, mà còn là biểu tượng của một đời sống hiến thân vì tình yêu.

Chính vì thế, đề tài “Ơn gọi linh mục và tu sĩ trong Giáo Hội hôm nay” muốn đào sâu nền tảng Kinh Thánh và thần học của ơn gọi đời sống thánh hiến, nhìn lại thực trạng ơn gọi trong thế giới hiện tại, và từ đó đề xuất những định hướng canh tân nhằm khơi dậy, nuôi dưỡng và phát triển ơn gọi trong Giáo Hội. Đây không chỉ là một vấn đề mục vụ cấp bách, mà còn là một công việc loan báo Tin Mừng trong bối cảnh thời đại.

Ơn gọi trong Giáo Hội không phát sinh từ con người hay tổ chức, nhưng từ chính Thiên Chúa – Đấng yêu thương và kêu gọi con người cộng tác vào kế hoạch cứu độ của Ngài. Cái nhìn thần học và Kinh Thánh giúp chúng ta hiểu rằng ơn gọi là một mầu nhiệm – mầu nhiệm của tình yêu được trao ban, của lời mời gọi bước theo, và của sự đáp trả quảng đại.

I. NỀN TẢNG THẦN HỌC VÀ KINH THÁNH VỀ ƠN GỌI

ƠN GỌI LÀ SÁNG KIẾN CỦA THIÊN CHÚA

Ơn gọi – đặc biệt là ơn gọi linh mục và tu sĩ – không khởi đi từ khát vọng tự nhiên của con người, nhưng luôn là một lời mời gọi từ Thiên Chúa. Sáng kiến này hoàn toàn thuộc về Ngài, Đấng nhìn thấy trước và kêu gọi mỗi người theo một kế hoạch yêu thương đã được chuẩn bị từ thuở đời đời.

1. Một sự chọn lựa thần linh, không phải tuyển chọn nhân sự

Ngay từ thời Cựu Ước, Kinh Thánh đã minh chứng: ơn gọi luôn đến từ Thiên Chúa. Không ai có thể tự “ứng tuyển” vào sứ vụ ngôn sứ hay tư tế mà không được Thiên Chúa kêu gọi:

- Ngôn sứ *Giêrêmia* là một ví dụ điển hình: ông không xin làm ngôn sứ, trái lại còn muốn thoái thác. Nhưng Thiên Chúa đã quả quyết với ông: “*Trước khi cho người thành hình trong lòng mẹ, Ta đã biết người; trước khi người lọt lòng mẹ, Ta đã thánh hóa người, Ta đã đặt người làm ngôn sứ cho chư dân*” (Gr 1,5).
- Tương tự, *Môsê* cũng được gọi giữa bụi gai cháy, dù ông vốn sợ hãi, cảm thấy mình bất xứng và yếu kém trong ăn nói (x. Xh 3,1-12). Chính Thiên Chúa đã trấn an ông: “Ta sẽ ở với người”.

Những lời ấy cho thấy: không phải khả năng cá nhân, mà là lòng tín thác và sự vâng phục mới là nền tảng của ơn gọi.

2. Ơn gọi là một nhiệm mầu tình yêu, chứ không phải là sự tuyển chọn vì công trạng

Trong Tân Ước, Chúa Giêsu cũng bày tỏ rất rõ điều này nơi các môn đệ đầu tiên: *“Không phải anh em đã chọn Thầy, nhưng chính Thầy đã chọn anh em”* (Ga 15,16). Đây là một tuyên ngôn then chốt để hiểu bản chất của ơn gọi: nó không phát xuất từ phía con người, mà từ Thiên Chúa – và lý do của sự chọn lựa đó không nằm ở tài năng, học vấn, hay đạo đức của người được gọi, mà là *tình yêu nhưng không* của Thiên Chúa.

Nhìn lại các môn đệ đầu tiên – Phêrô, Anrê, Gioan, Giacôbê – họ không phải là những người có “lý lịch đạo đức” xuất sắc. Họ là những ngư phủ, thô ráp, nóng tính, và thậm chí đầy sai lầm. Thế nhưng chính họ được Chúa chọn để xây dựng nền móng của Hội Thánh. Điều này cho thấy *ơn gọi là ân huệ, không phải phần thưởng* cho những ai xứng đáng.

Thánh Phaolô, trong thư gửi tín hữu Côrintô, cũng làm nổi bật ý tưởng này: *“Thiên Chúa đã chọn những gì hèn mọn trước thế gian... để không ai được tự hào trước mặt Người”* (1 Cr 1,27-29). Đây không phải là một chiến lược “nghịch lý” của Thiên Chúa, mà là cách Ngài bày tỏ quyền năng trong yếu đuối và lòng thương xót nơi những người không tự cứu mình.

Ơn gọi, vì thế, mang tính huyền nhiệm: không thể dự đoán, không thể đòi hỏi, không thể mua được. Nó chỉ có thể được *đón nhận trong tâm tình khiêm tốn và biết ơn*, như Mẹ Maria thưa: *“Phận nữ tỳ hèn mọn, Người đoái thương nhìn tới”* (Lc 1,48).

3. Một lời mời gọi đáp lại tình yêu, chứ không phải là nghĩa vụ

Ơn gọi không phải là sự cưỡng ép hay áp đặt, nhưng là một “cuộc hẹn yêu thương” mà Thiên Chúa mời gọi con người đáp lại bằng tự do và tình yêu. Chính vì vậy, trong mỗi ơn gọi đích thực, luôn có một yếu tố nhiệm mầu và riêng tư: đó là sự chạm đến của Thiên Chúa trong sâu thẳm cõi lòng.

Nhiều người đã kể lại họ cảm thấy “bị đánh động”, “bị lôi cuốn” vào đời sống thánh hiến không phải vì ép buộc hay điều kiện, mà vì họ *không thể không đáp lại tình yêu quá lớn mà họ cảm nghiệm nơi Thiên Chúa*.

4. Tính siêu việt và nhưng không của ơn gọi

Thánh Phaolô đã từng thốt lên: *“Thiên Chúa đã chọn những gì thế gian cho là đại dột để làm hổ thẹn những ai khôn ngoan”* (1Cr 1,27). Qua đó, ta thấy rõ hơn: Thiên Chúa kêu gọi ai tùy ý Ngài, không theo tiêu chuẩn nhân loại. Điều này vừa là một niềm an ủi cho người yếu đuối, vừa là một sự thức tỉnh cho người tự mãn.

Tóm lại: Ơn gọi không phải là chuyện “người ta muốn dâng hiến”, nhưng là chuyện *Thiên Chúa muốn trao ban một sứ vụ*. Con người chỉ có thể sống ơn gọi ấy cách trọn vẹn khi nhận ra: *mình được biết – được yêu – và được sai đi từ một Thiên Chúa luôn đi bước trước*.

II. THỰC TRẠNG ƠN GỌI HÔM NAY

Ơn gọi linh mục và tu sĩ trong Giáo Hội không diễn tiến theo đường thẳng, nhưng phản ánh những chuyển biến sâu sắc của thời đại. Thực trạng hôm nay là một bức tranh đa sắc: có ánh sáng hy vọng nhưng cũng không thiếu những vùng tối đáng lo ngại.

1. Những tín hiệu tích cực

Mặc dù nhiều nơi đang lo ngại về sự sụt giảm ơn gọi, vẫn có những điểm sáng mang lại niềm hy vọng cho tương lai Giáo Hội:

- **Tại Á Châu và Phi Châu**, số lượng ơn gọi linh mục và tu sĩ tiếp tục tăng trưởng đều đặn. Theo thống kê của Tòa Thánh, trong vài thập kỷ qua, hơn 60% ơn gọi mới của Giáo Hội đến từ các châu lục này. Đây là dấu hiệu cho thấy sức sống đức tin mãnh liệt nơi các cộng đoàn trẻ trung, năng động, dù còn nghèo về vật chất nhưng lại giàu lòng đạo đức và nhiệt huyết truyền giáo¹
- **Nhiều người trẻ khát khao đời dâng hiến**. Những phong trào tân Phúc âm hóa, các cuộc hành hương, đại hội giới trẻ, và việc tiếp xúc với các chứng nhân sống động đã khơi dậy trong giới trẻ lòng mến Chúa và thao thức sống đời phục vụ, đặc biệt giữa người nghèo và những người bị bỏ rơi. Điều này phản ánh một cuộc tìm kiếm sâu xa ý nghĩa cuộc đời giữa xã hội tiêu thụ hiện đại.

2. Những thách thức lớn

Tuy nhiên, ơn gọi hôm nay cũng đối diện với những khó khăn nghiêm trọng, vừa đến từ bên ngoài xã hội, vừa đến từ chính nội tại Giáo Hội:

- **Khủng hoảng căn tính linh mục – tu sĩ**: Trong một thế giới đề cao hiệu quả, kỹ năng và thành công, đời sống chiêm niệm và thiêng liêng có nguy cơ bị lu mờ. Một số người sống đời thánh hiến bị cám dỗ chạy theo “nỗ lực chức năng”, đánh mất chiều sâu cầu nguyện, sự hiệp nhất nội tâm, và căn tính người môn đệ.²
- **Chủ nghĩa cá nhân và hưởng thụ**: Tư tưởng “tôi là trung tâm” cùng lối sống hưởng thụ, dễ dãi khiến nhiều bạn trẻ không còn sẵn sàng cho một sự dấn thân lâu dài. Họ sợ mất tự do, sợ cam kết suốt đời, sợ bỏ lại những tiện nghi quen thuộc. Đây là một rào cản lớn đối với việc chọn lựa đời sống tu trì – vốn đòi hỏi sự từ bỏ và tự hiến.
- **Gia đình và cộng đoàn ít nâng đỡ**: Gia đình là “vườn ươm ơn gọi”, nhưng nhiều gia đình ngày nay không còn đặt nền tảng trên đức tin. Tình trạng ly dị, giáo dục đạo đức lỏng lẻo, áp lực học hành – nghề nghiệp khiến các bậc phụ huynh không sẵn lòng “hiến dâng” con mình cho Giáo Hội. Bên cạnh đó, cộng đoàn giáo xứ thiếu những mô hình sống động, thiếu các linh mục và tu sĩ hiện diện, đồng hành, để giới thiệu vẻ đẹp của đời sống dâng hiến.

3. Suy giảm số lượng tại nhiều nơi

Một thực trạng đáng báo động là sự suy giảm trầm trọng ơn gọi tại các nước Âu – Mỹ:

- **Nhiều giáo phận tại châu Âu và Bắc Mỹ** đang trong tình trạng thiếu linh mục nặng nề. Có nơi, một linh mục phải phục vụ cho 3–5 giáo xứ. Các dòng tu từng rất phát triển nay đang dần khép lại, không còn ơn gọi trẻ thay thế.
- **Cơ cấu cộng đoàn già hóa**, lớp trẻ hiếm hoi khiến sinh khí tu trì bị suy yếu. Việc duy trì hoạt động mục vụ trở thành một gánh nặng lớn. Đây là một lời cảnh tỉnh cho toàn Giáo Hội về nhu cầu canh tân mục vụ ơn gọi và đồng hành với giới trẻ trong môi trường văn hóa đang tục hóa sâu rộng.³

4. Tình hình tại Việt Nam: Tương đối ổn định nhưng đang chuyển biến.

Tại Việt Nam, so với nhiều quốc gia phương Tây đang trải qua cuộc khủng hoảng trầm trọng về ơn gọi, thì tình hình ơn gọi linh mục và tu sĩ vẫn tương đối khả quan. Một số giáo phận

¹ Niên Giám Thống Kê của Giáo Hội Công Giáo toàn cầu 2023, Bộ Loan Báo Tin Mừng cho các Dân tộc.

² Tông huấn *Pastores Dabo Vobis* (1992), số 7–12.

³ Đức Bênêđictô XVI, *Thư gửi các Chứng sinh* (2010), số 3–4.

như Xuân Lộc, Bùi Chu, Phát Diệm, Vinh... vẫn tiếp tục có đông chủng sinh và ơn gọi dòng tu. Tuy nhiên, đằng sau vẻ ổn định ấy là những chuyển biến âm thầm đáng lưu ý.

a. Tương đối ổn định nhưng không đồng đều

Nhiều giáo phận vẫn ghi nhận số lượng ơn gọi dồi dào hàng năm, điển hình như Xuân Lộc với hàng trăm chủng sinh và thỉnh sinh mỗi năm, được xem là giáo phận có đông chủng sinh nhất cả nước⁴. Tuy nhiên, một số giáo phận khác lại ghi nhận sự sụt giảm, nhất là ở các thành phố lớn, nơi nhịp sống hiện đại và trào lưu tục hóa gia tăng nhanh chóng.

Sự phân hóa giữa các vùng miền phản ánh thực trạng: *ơn gọi không còn là hiện tượng đại trà, mà ngày càng trở thành một chọn lựa hiếm hoi và có ý thức hơn.*

b. Những thách thức từ xã hội hiện đại

Người trẻ ngày nay bị lôi kéo bởi những giá trị thực dụng, tự do cá nhân, đam mê thành đạt và hưởng thụ. Đời sống tu trì, với những đòi hỏi khắt khe về khiết tịnh, khó nghèo, và vâng phục, không còn dễ thu hút như trước đây. Thêm vào đó, áp lực kinh tế gia đình, gánh nặng học hành, và tâm lý sợ ràng buộc cũng khiến nhiều bạn trẻ không dám bước vào đời tu⁵. Sự hiện diện tràn ngập của mạng xã hội và văn hóa tiêu dùng làm cho đời sống chiêm niệm, cầu nguyện và đơn sơ trở nên xa lạ và khó sống đối với nhiều người trẻ.

c. Thiếu môi trường và sự đồng hành thiêng liêng

Một số nghiên cứu mục vụ cho thấy: *đa phần người trẻ không có một người đồng hành thiêng liêng lâu dài, và cũng ít được khuyến khích từ môi trường gia đình hay giáo xứ*⁶. Việc nuôi dưỡng ơn gọi từ nhỏ đang bị bỏ ngỏ. Trong khi đó, chính Giáo hội mời gọi không ngừng: “Ơn gọi cần được gieo trồng, vun tưới và chăm sóc trong môi trường cụ thể: gia đình, giáo xứ, cộng đoàn”⁷. Đức Thánh Cha Phanxicô nhấn mạnh rằng: “*Việc đồng hành là một nghệ thuật, và cần những người mục tử có khả năng lắng nghe, thấu hiểu và dẫn dắt*”⁸.

d. Tác động của những khủng hoảng trong Giáo Hội toàn cầu

Các vụ bê bối liên quan đến đời sống linh mục tại một số nơi trên thế giới, dù không trực tiếp tại Việt Nam, vẫn ảnh hưởng đến cái nhìn của người trẻ về ơn gọi. Tâm lý nghi ngờ, mất niềm tin hoặc dè dặt với đời sống tận hiến có thể khiến họ “chần chừ” hoặc chọn lựa những con đường khác. Đây là lời mời gọi khẩn thiết cho các linh mục và tu sĩ phải *trở thành những chứng nhân đáng tin cậy*, có đời sống nội tâm sâu xa, nhân cách trưởng thành và niềm vui hiện diện đích thực.

Đặc biệt, những linh mục – tu sĩ sống vui tươi, gần gũi, đơn sơ, và dẫn thân nơi người nghèo đang trở thành *những “ánh sáng hy vọng”* cho người trẻ đang tìm kiếm căn tính và lý tưởng sống. Dù có những vùng tối đáng lo, nhưng các điểm sáng về ơn gọi – nhất là ở những vùng đất trẻ trung, nghèo nhưng đạo đức – vẫn thấp lên hy vọng. Thách thức hôm nay chính là lời mời gọi canh tân: đổi mới đời sống tu trì, đẩy mạnh đồng hành thiêng liêng và làm chứng bằng niềm vui Tin Mừng.

III. HƯỚNG CANH TÂN VÀ PHÁT TRIỂN ƠN GỌI

⁴ [Ủy ban Ơn Gọi thuộc Hội đồng Giám mục Việt Nam, Báo cáo thường niên 2023].

⁵ Tòa Thánh, *Tài liệu Làm việc của Thượng Hội đồng Giám mục về Ơn Gọi*, 2018.

⁶ Ban Mục vụ Giới trẻ Tổng Giáo phận Sài Gòn, *Bản khảo sát thực trạng ơn gọi nơi người trẻ Công giáo*, 2020.

⁷ Tông huấn *Christus Vivit*, số 247.

⁸ Tông huấn *Evangelii Gaudium*, số 169–173.

1. Đào sâu căn tính và linh đạo

Ơn gọi không phải là một công việc hay chức danh, nhưng là một lối sống – sống thuộc trọn về Chúa. Linh mục và tu sĩ không đơn thuần là những người “làm việc tông đồ”, mà trước tiên là những người “thuộc về Chúa Kitô”. Họ phải là **người chiêm niệm giữa lòng thế giới**, người giữ lửa Đức Tin trong thời đại nhiều chuyển động.

Việc đào tạo cần nhấn mạnh **đời sống nội tâm**, linh đạo cá vị với Chúa, học biết sống thanh lặng, cầu nguyện, sống các bí tích, lắng nghe Lời Chúa... Như Đức Thánh Cha Phanxicô nhấn mạnh trong *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis*: “*Căn tính linh mục không phải hình thành từ một công thức cứng nhắc, mà từ một con tim sống động kết hiệp với Chúa Giêsu, Mục Tử Nhân Lành*”.⁹

2. Đồng hành và phân định ơn gọi

Nhiều người trẻ cảm thấy bối rối trước những chọn lựa cuộc đời. Ơn gọi không thể ép buộc, cũng không thể khám phá một mình. Giáo Hội được mời gọi phát triển các **nhóm đồng hành ơn gọi**, các chương trình linh thao, tĩnh tâm, gặp gỡ thiêng liêng – nơi đó, người trẻ được **lắng nghe, giải thích, phân định** với sự đồng hành của linh hướng.

Đức Phanxicô đề cập đến “**nghệ thuật đồng hành**”¹⁰: không áp đặt, nhưng biết đồng hành với lòng kiên nhẫn, biết tôn trọng sự trưởng thành nội tâm của từng người, và để Chúa Thánh Thần hướng dẫn tiến trình. Đức Phanxicô cho biết: “*Phân định không phải là phép tính logic, mà là sự nhạy bén trước tiếng nói của Chúa trong lòng mình.*”

3. Tạo môi trường vun trồng ơn gọi

Ơn gọi không sinh ra từ hư không. Nó nảy mầm trong những cộng đoàn đức tin sống động: **gia đình đạo đức, giáo xứ cầu nguyện, nhóm bạn trẻ dẫn thân**... Đây là mảnh đất cần được chăm bón bằng đời sống bí tích, chia sẻ Lời Chúa, tấm gương phục vụ và bầu khí yêu thương.

Giáo Hội cần khơi dậy nơi người trẻ “**văn hóa ơn gọi**” – nghĩa là có cái nhìn tích cực và rộng mở về đời sống tận hiến như một lối sống đẹp, một chọn lựa có giá trị trong thời đại này. Các hoạt động cụ thể gồm: ngày cầu nguyện cho ơn gọi, chia sẻ chứng từ, trại ơn gọi, chương trình truyền thông ơn gọi sáng tạo trên mạng xã hội...

4. Làm chứng bằng đời sống hấp dẫn và chân thực

Ơn gọi lôi cuốn không phải qua bài giảng hay lý thuyết, mà chính là **qua cuộc đời chứng nhân**. Một linh mục đơn sơ, vui tươi, phục vụ hết mình; một nữ tu sống chan hòa, khiêm tốn và gần gũi – chính là “Tin Mừng sống động”.

Đã có biết bao nhiêu người nên chứng tá như thế trong thời đại chúng ta, như *Thánh Têrêsa Calcutta*; *Tổng Giám Mục Oscar Romero*; *Cha Pedro Opeka*, v.v... Họ không chiêu mộ, nhưng cuộc đời họ *mời gọi cách mạnh mẽ*. Thế giới cần thấy những tu sĩ *đang sống, chứ không chỉ đang tồn tại*.

Ơn gọi là một quà tặng – nhưng cũng là một mầm sống cần chăm sóc. Việc canh tân ơn gọi không thể tách rời khỏi đời sống thiêng liêng, mục vụ đồng hành, môi trường giáo dục đức tin và chứng tá sống động của các bậc sống tận hiến. **Canh tân ơn gọi là canh tân chính Giáo Hội** trong cội nguồn thâm sâu nhất: là thân mình sống động của Đức Kitô.

⁹ *Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis* – Bộ Giáo sĩ, 2016

¹⁰ Tông huấn *Evangelii Gaudium* (số 169–173)

KẾT LUẬN

Ơn gọi linh mục và tu sĩ là một *quà tặng vô giá* Thiên Chúa ban cho Giáo Hội. Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào của lịch sử – khủng hoảng niềm tin, tục hoá văn hóa, hay thách đố nhân bản – *Chúa vẫn tiếp tục kêu gọi*, và vẫn có những tâm hồn quảng đại đáp trả. Ơn gọi không bao giờ là vấn đề “không còn ai muốn đi tu”, mà là câu hỏi: “*Chúng ta có đủ không gian nội tâm để nghe tiếng Chúa và đủ cộng đoàn nâng đỡ để sống lời đáp trả ấy không?*”

Ngày nay, giữa những con số suy giảm tại Âu – Mỹ, lại là thời điểm nảy nở ơn gọi nơi Á – Phi. Chính trong thời khủng hoảng, Thiên Chúa đang thực hiện những điều mới. Tương lai của Giáo Hội không thuộc về sự hoài niệm quá khứ, nhưng thuộc về những ai biết *nhìn về phía trước với đức tin, thấp sáng hy vọng, và dám gieo mình vào cánh đồng truyền giáo*.

Ơn gọi không còn là con đường dành riêng cho những người “tốt lành đặc biệt”, mà là *tiếng gọi phổ quát của một Thiên Chúa không ngừng bước vào đời thường*, mời gọi từng người sống một đời hiến thân – có thể là hiến thân trong đời sống linh mục, tu sĩ, hay giữa lòng đời với linh đạo phục vụ và tình yêu trọn vẹn.

Giáo Hội hôm nay cần những người:

- Dám *sống với Chúa trước khi làm việc cho Chúa*.
- Dám *yêu Giáo Hội trong những vết thương của nó*.
- Dám *sống chứng tá giữa một thế giới vô thần bằng niềm vui và tình yêu*.

Ơn gọi hôm nay không chỉ là “trả lời cho quá khứ”, mà còn là hướng tới một tương lai hy vọng. Thế giới ngày càng khát khao những người *có đời sống siêu việt, có trái tim rộng mở, và có can đảm sống nghịch dòng*.

Hơn bao giờ hết, *Chúa Thánh Thần vẫn đang âm thầm hoạt động*. Chúng ta được mời gọi không ngừng cầu nguyện, nâng đỡ, và can đảm xây dựng *một nền văn hóa ơn gọi* – nơi mỗi người trẻ có thể lắng nghe, phân định và can đảm bước đi.

Và trên hết, chúng ta được mời gọi tin tưởng: Dù có bao nhiêu bóng tối, thì *ơn gọi là ánh sáng vẫn không tắt*. Tương lai của Giáo Hội không phải là sự suy tàn, mà là *mùa xuân của những ơn gọi đích thực – được thanh luyện, thấp lửa, và sai đi*.